

Όταν η καθημερινότητα κρύβεται στις λεπτομέρειες

Η νέα συλλογή διηγημάτων του Σωτήρη Δημητρίου

Της ΕΙΡΗΝΗΣ ΜΠΕΛΛΑ

Η φαντασίωση ενός υπάλληλου στο πρωτόκολλο μιας δημόσιας υπηρεσίας ότι έχει γίνει κάποιος άλλος και έχει κάνει περήφανο τον πατέρα του, τα όνειρα μιας γυναίκας στα οποία προβλέπει θανάτους συγγενών και γνωστών, ο ενοχλητικός και οξυς ήχος του μασήματος που μπορεί να οδηγήσει σε φόνο, το φταίξιμο που ρίχνει μια κόρη στη μάνα της γιατί ο καθωσπρητισμός της που ακολούθησε την έκαναν να μείνει μόνη και να τη φροντίζει αυτή από τις τρεις αδελφές της που πάσχει από άνοια, αιμομικτικοί έρωτες, είναι μερικές από τις ιστορίες των είκοσι διηγημάτων της νέας συλλογής του Σωτήρη Δημητρίου. Διηγήματα μικρής έκτασης, μόλις τριών-τεσσάρων σελίδων το καθένα, που συμπυκνώνουν μέσα στη στιγμή που αποτυπώνουν λεπτομέρειες της καθημερινής μας ζωής. Σαν κοφτερές ληπίδες τα διηγήματα εστιάζουν στα καθημερινά που μας ενοχλούν ή όχι, που ίσως δεν τους δίνουμε σημασία, αλλά δείχνουν –«δέλουν» όπως το θέλει και ο τίτλος του βιβλίου–

«Τα όνειρα μου δέλουν»
του Σωτήρη Δημητρίου
Εκδόσεις Πατάκη

ένα σπάραγμα της ανθρώπινης ψυχοσύνθεσης. Ένας άλλος άξονας διηγημάτων περιστρέφεται γύρω από έναν αποκλίνοντα ερωτισμό. Ερωτικές φαντασιώσεις και πράξεις κοινωνικά καταδικαστέες όπως η αιμομικτική σχέση πατέρα – κόρης, που κινούνται από τα πιο σκοτεινά ένστικτα, περιέχονται και αυτές στη συλλογή διηγημάτων. Με τον τρόπο αυτό, ο συγγραφέας

ανοίγει τη βεντάλια του εσωτερικού ψυχισμού του ανθρώπου και δεν διστάζει να συμπεριλάβει σε αυτόν, όσο και αν σοκάρει, το άρρωστο ερωτικό στοιχείο που απορρέει από τα πιο ζωώδη ένστικτά του. Και μπορεί στη συλλογή αυτή ο συγγραφέας να αφήνει τη χαρακτηριστική γραφή του, αυτή που αποτύπωνε την ηπειρώτικη ντοπιολαλιά, και να ενδύεται το μανδύα της σύγχρονης γλώσσας, ωστόσο τα διηγήματά του παραμένουν φορείς αξιών και κωδίκων της ζωής του χωριού. Για αυτό και ο ίδιος εξηγεί τον τίτλο της συλλογής. «Στην αρχή κάθε ημέρας στο χωριό μου –πριν ερημώσει– οι γυναίκες εδιηγούντο τα όνειρά τους, ιδίως τα θεωρούμενα δυσσοίωνα. Στόλιζαν δε τις διηγήσεις τους πάμπολλες ομηρικές λέξεις. Πριν από 27 αιώνες η λέξη “δέελος” σήμαινε ορατός, εμφανής. Αργότερα έγινε “δηλώ”, δηλαδή ποιώ δήλον, φανερώνω, αποκαλύπτω. Απ’ τα μονοπάτια του χρόνου έφθασε και παρέμεινε στο χωριό μου ο αρχικός τύπος “δέελος” και επειδή η λέξη μονομιλήθηκε “δέλος”. Ο δακτυλογράφος θεώρησε το “δέλουν” λάθος, το έκανε “δηλούν” και έτσι φανερώθηκε και σε μένα ο τίτλος του βιβλίου».